

loyalt og rigtigt at have gjennemført Indholdet af de folkeretlige Acter, hvorpaa det kommer an, navnlig den sidste, Tractaten af 8de Mai 1852. I denne Tractats Intimation finder jeg, at det er anført som et Middel til den europæiske Freds Vedligeholdelse, til den europæiske Ægøveds Bevaring og til Bevarelsen af det danske Monarchies Integritet, af Dvindernes Arveret udelukkes. Men den qvindelige Arveret efter Mandstammens Uddoen er netop det, hvori Kongelovens Arvesølge skiller sig fra den Arvesølge, der er foreslaaet i det kongelige Budskab. Jeg kan derfor vedblivende ikke forstaae Andet, end at dette Indhold i Intimationen af Londonertractaten gaar ud paa en Affkæffelse, en Ophævelse af den Arveret, der hidtil har bestaaet her i Landet, og som skiller sig fra den nye Arveret, der foreslaaes, netop ved Udelukkelse af Dvinderne. I den dispositive Deel af Tractaten er det Samme forudsat, idet der kun er Tale om en reen agnatiff Succession. Hermed kan jeg ikke bringe i Forbindelse, at man alligevel i Londonertractaten skulde have tænkt paa den qvindelige Arveret som noget ikke Udelukket, men kun hvilende, som Noget, der under en vis beklagelig Eventualitet igjen skulde oplives; hvis dette havde været Tractatens Mening, saa maatte det have været sagt, og navnlig burde det have fundet sit Udtryk i Artikel 2. Den Regjering, det Ministerium, som opfatter Tractaten paa denne Maade, som udtrykker den paa den Maade, som skeet er i det Kgl. Budskab, kan ikke vige fra denne Fortolkning (Hør!); skal der viges fra denne Fortolkning, saa kan det ikke skee ved det Ministerium, som har opstillet den og har erklæret sig for den (Hør!). De klare Sætninger, som indeholdes i det, jeg har givet mig den Frihed at oplæse af mine Vittringer ved Sagens forste Foretagelse, har jeg i mine forskjellige Foredrag bestandigt søgt at fremhæve som rigtige og søgt at anbefale dem til Rigsdagens Derveielse og Antagelse. Derved er det jo skeet, at jeg har maattet møde de mange Modargumenter, der ere blevne fremsatte, og at jeg har maattet holde mig til det Terrain, som hver Gang er bleven fremsat som Discussionens Terrain. Naar man saa-

ledes har sagt, at Tractatens Indhold, som det her er angivet, og forstaaet saaledes, som her er udtrykt, er en Afsvigelse fra de Forhandlinger, der vare gaaede forud, saa har jeg søgt at møde dette Argument. Jeg har anført, at, naar man begynder paa en Sags Forhandling, saa kan man ikke have det samme faste Blik over det endelige Resultat af Forhandlingerne, som man faaer ved deres Udgang. Jeg har derfor sagt, at man gjerne kunde indrømme, at en herfra forskjellig Tankeretning i sin Tid har kunnet være tilstede hos de tidligere Ministerier. Jeg har dog ikke indrømmet det bestemt; jeg har gjort opmærksom paa Indholdet af tvende Statsraadsforhandlinger, som i Afskrift ere blevne fremlagte, jeg har gjort opmærksom paa Indholdet af Noten af Sept. 1851, hvori en ny Arvelov stilles i Udfigt; men jeg har sagt, at, om ogsaa en sliq forskjellig Tankeretning var tilstede, saa kunde den ikke være bindende for det Ministerium, som nu havde at sætte Seglet paa det Hele ved at afflutte Londonertractaten saaledes som den kunde opnaaes, og saaledes som Ministeriet selv i det Dieblif efter moden Derveielse af Sagen fandt det meest hensigtsmæssigt. Jeg har bestræbt mig for at bevise, at Følgerne af Tractaten, forstaaet saaledes, som her er anført, forstaaet saaledes, som indeholdt i det Kgl. Budskab, ville være gavnlige for Landet. Jeg har erklæret ikke at være blind for, at noget mere Gavnligt havde kunnet være opnaaet, navnlig naar de gottorpiske Reservationer kunde have været aldeles bragte tilside. Dette har jeg anført; men jeg har søgt at afveie de forskjellige Ulemper ved Sagens Afgjorelse paa den ene Maade mod de forskjellige Ulemper ved Sagens Afgjorelse paa den anden Maade. Jeg har erklæret det som min bestemte Derveielse, at Ulemperne ved den cognatiff Arvesølges Hvile og eventuelle Gjenopvækkelse ere større end de Ulemper, man har anført paa den modsatte Side. Jeg har dernæst søgt at imødegaae Alt, hvad der er anført mod Hensigtsmæssigheden af det foreslaaede Budskab, og, naar man har opfordret mig til at forskaffe det nævnte Thing Kundskab om, hvorydvi dog ikke en modsat Opfattelse, en deelsvis Gjennem-